



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 210/2015-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 19. mája 2015 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti ABC Data s. r. o., Palisády 33, Bratislava, zastúpenej obchodnou spoločnosťou BUŽEK & TEREM advokáti s. r. o., Mariánska 12, Bratislava, v mene ktorej koná advokát JUDr. Andrej Terem, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. IV/1 Gn 951/14/1000 a jej upovedomením zo 16. februára 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosťou ABC Data s. r. o. odmieta ako zjavne neopodstatnenú.

Odôvodnenie

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. apríla 2015 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti ABC Data s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 2 ods. 2 ústavy postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) v konaní vedenom pod sp. zn. IV/1 Gn 951/14/1000 (ďalej aj „napadnuté konanie“) a jej upovedomením o odložení podnetu zo 16. februára 2015 (ďalej len „upovedomenie“).

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka bola v obchodnoprávnom vzťahu s obchodnou spoločnosťou Clios s. r. o., z ktorého jej zostali nezaplatené pohľadávky v sume 65 970,94 €. Po ich čiastočnom uhradení poisťovňou na základe poistenia pohľadávok zostala sťažovateľke neuhradená suma 35 347,67 €. Sťažovateľka preto 10. októbra 2013 podala trestné oznámenie na neznámeho páchatel'a domnievajúc sa, že postupom nestotožnenej osoby konajúcej za obchodnú spoločnosť Clios s. r. o. mohol byť spáchaný trestný čin, následkom ktorého jej mohla vzniknúť táto škoda. Sťažovateľka namieta, že generálna prokuratúra a pred ňou ďalšie príslušné orgány činné v trestnom konaní nepostupovali *„tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie, pretože nevzali do úvahy všetky okolnosti prípadu, ktoré nastali po podaní trestného oznámenia - konkrétne: priznanie konatela [REDAKOVANÉ] o tom, že uprednostnili jedného veriteľa - banku, zrušenie konkurzu na spoločnosť Clios pre nedostatok majetku, zánik spoločnosti Clios a jej výmaz z obchodného registra; ...*

nehodnotili sťažovateľom - poškodeným - označené dôkazy na základe starostlivého uváženia všetkých okolností prípadu jednotlivito a v ich súhrne, najmä rezignovali na preukazovanie subjektívnej stránky trestného činu zvýhodňovania veriteľa, resp. poškodzovania veriteľa - konkrétne nepriameho úmyslu páchatela, ani sa dostatočne nezaoberali preukazovaním objektívnej stránky trestného činu - zvýhodňovania veriteľa resp. poškodzovania veriteľa, a to neexistenciou pomerného uspokojovania veriteľov a zmenšenia majetku spoločnosti Clios, s. r. o.; v dôsledku toho sú ich závery uvedené v odôvodneniach rozhodnutí protirečivé a ich rozhodnutia neudržateľné;... konali nad rámec svojich právomocí a nerešpektovali viazanosť štátnych orgánov výlučne zákonom (čl. 2 ods. 2 Ústavy SR), keďže vec nesprávne právne posúdili a svojvoľne, paušálne, bez relevantného odôvodnenia, ktoré by bolo aplikovateľné pre tento konkrétny prípad, aplikovali princíp ultima ratio v prípade, kedy sťažovateľ ako poškodený nemal už žiadnu možnosť uplatňovať svoje pohľadávky v občiansko-právnom konaní, nakoľko pasívne legitimovaný subjekt konania už viac neexistoval;... v situácii, kedy už bol konkurz na spoločnosť Clios s. r. o. zastavený pre nedostatok majetku, teda sťažovateľ - poškodený nemal reálnu možnosť si svoje nároky uplatňovať prostredníctvom konkurzu, Okresná prokuratúra Bratislava I znova odkázala sťažovateľa -poškodeného na konkurzné konanie, pričom Krajská prokuratúra Bratislava aj Generálna prokuratúra SR tento záver potvrdili“, čím mal byť porušený čl. 2 ods. 2 ústavy, ako aj základné právo sťažovateľky na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

Nadväzne na uvedené sťažovateľka poukazuje na viaceré zásady trestného konania normatívne zakotvené v ustanoveniach Trestného poriadku, ako aj ďalšie ustanovenia obsahujúce úpravu práv poškodeného v trestnom konaní. S poukazom na judikatúru ústavného súdu vyjadruje názor, že orgány činné v trestnom konaní sú povinné dodržiavať zákony a ich porušenie spôsobuje porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu. Sťažovateľka ako poškodená „*má voči štátnym orgánom právo minimálne na takú ochranu, aby orgány činné v trestnom konaní pri vybavovaní jeho podnetu postupovali v súlade s ústavou a so zákonmi Slovenskej republiky, a to v materiálnom, nielen formalistickom zmysle. Sťažovateľ je presvedčený, že práve táto povinnosť štátnych orgánov*

materiálnej viazanosti Ústavou a zákonmi SR je priamym odrazom jeho práva na inú právnu ochranu tak, ako mu to garantuje Ústava Slovenskej republiky v čl. 46 ods. 1.

Sťažovateľ sa domnieva, že jeho právo podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy bolo porušené práve spôsobom, akým orgány činné v trestnom konaní (ne) postupovali počas vybavovania, rozhodovania a odôvodňovania rozhodnutia o jeho podnete, nakoľko tieto sa vecou dôsledne nezaoberali a vydali rozhodnutie, ktoré je pri zhodnotení všetkých okolností prípadu arbitrárne, zjavne neodôvodnené, dokonca protirečivé, a z hľadiska ústavného preto neudržateľné.

Je pritom potrebné si uvedomiť, že práve prípadné trestné konanie bolo pre poškodeného jedinou a poslednou možnosťou pre prístup k spravodlivosti - k súdu - a teda k možnosti uplatniť svoje právo na náhradu škody voči prípadným páchatelom trestného činu.

V takomto prípade odmietnutie trestného oznámenia zo strany orgánov činných v trestnom konaní (ktoré v podstate znamená definitívne zmenšenie majetku poškodeného a definitívnu nemožnosť domôcť sa náhrad škody, ktorú poškodený utrpel), ktorému nepredchádza riadne a materiálne zaobranie sa vecou zo strany orgánov činných v trestnom konaní, a ktoré... sa nezakladá na riadnom, relevantnom a presvedčivom odôvodnení, nemôže byť realizáciou práva poškodeného na súdnu a inú ochranu, ktoré mu garantuje Ústava SR.“.

Na základe uvedeného sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd svojím rozhodnutím vyslovil, že generálna prokuratúra „v konaní vedenom pod č. 951/14/1000 a listom zo 16. februára 2015 o odložení podnetu v spojitosti s konaniami vedenými pod č.:

(i) ČVS: ORP-1427/3-VYS-B1-2013 pred Okresným riaditeľstvom Policajného zboru Bratislava I, výsledkom ktorého je uznesenie zo dňa 31. januára 2014;

(ii) 1 Pn 1436/13/1101, pred Okresnou prokuratúrou Bratislava I, výsledkom ktorého je uznesenie zo dňa 3. júna 2014;

(iii) 1 Kn 630/14/1100, pred Krajskou prokuratúrou Bratislava, výsledkom ktorého je upovedomenie zo dňa 19. septembra 2014;

porušila základné práva spoločnosti ABC Data s. r. o. na súdnu a inú právnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd tým, že porušila svoje povinnosti ustanovené v čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a § 2 ods. 10 a § 2 ods. 12 Trestného poriadku.“. Ďalej navrhuje rozhodnutie „Generálnej prokuratúry SR o odložení podnetu zo dňa 16. februára 2015 č. k. IV/1 Gn 951/14/1000-9“ zrušiť, vec jej vrátiť na ďalšie konanie pre účely opätovného vybavenia podnetu a sťažovateľke priznať náhradu trov konania vrátane trov právneho zastúpenia.

II.

Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy oprávnený rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo

podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Cieľom uplatňovania tejto právomoci ústavného súdu nie je primárne preskúmavanie a posudzovanie právnych názorov orgánov verejnej moci rozhodujúcich o právnych prostriedkoch nápravy a ochrane práv a slobôd (vrátane základných práv a slobôd) fyzických osôb a právnických osôb pri výklade a uplatňovaní zákonov v súvislosti s rozhodovaním vo veci samej. Úloha ústavného súdu sa sústreďuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom. Skutkové a právne závery orgánov verejnej moci rozhodujúcich o právnych prostriedkoch nápravy a ochrany práv a slobôd fyzických osôb a právnických osôb môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody sťažovateľa zaručeného v ústave alebo v medzinárodných zmluvách o ľudských právach a základných slobodách (m. m. III. ÚS 38/05, III. ÚS 278/06).

Ak preskúmanie namietaného postupu, resp. rozhodnutia orgánu verejnej moci v rámci predbežného prerokovania vôbec nesignalizuje možnosť porušenia základného práva alebo slobody sťažovateľa, reálnosť ktorej by bolo potrebné preskúmať po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, ústavný súd považuje takúto sťažnosť za zjavne neopodstatnenú (obdobne I. ÚS 66/98, II. ÚS 101/03, II. ÚS 104/04).

Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy môžu štátne orgány konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy zaručuje, každému možnosť domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Takým orgánom môže byť aj generálna prokuratúra. Súčasťou základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je nepochybne aj právo dotknutej osoby požiadať o ochranu svojich práv príslušné orgány prokuratúry či už prostredníctvom podnetu alebo opakovaného podnetu [§ 31 ods. 2 a § 34 ods. 2 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“)], pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť príslušných orgánov prokuratúry zákonom ustanoveným postupom sa takýmto podnetom (podaním) zaoberať a o jeho vybavení dotknutú osobu vyrozumieť. Súčasťou tohto práva dotknutej osoby ale nie je právo, aby príslušné orgány prokuratúry jeho podnetu (podaniu) vyhovel (m. m. I. ÚS 40/01, II. ÚS 168/03, III. ÚS 133/06).

Podstatou sťažnosti je nespokojnosť sťažovateľky s výsledkom preskúmania zákonnosti postupu Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava I (ďalej len „okresné riaditeľstvo PZ“) v konaní vedenom pod ČVS: ORP -1427/3-VYS-B1-2013 a jeho uznesenia z 31. januára 2014, postupu prokurátorky Okresnej prokuratúry Bratislava I (ďalej len „prokurátorka okresnej prokuratúry“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Pn 1436/13/1101 a jej rozhodnutím z 3. júna 2014, ako aj so spôsobom vybavenia podnetu prokurátorkou Krajskej prokuratúry v Bratislave (ďalej len „prokurátorka krajskej prokuratúry“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Kn 630/14/1100

upovedomením z 19. septembra 2014, ktoré realizoval generálny prokurátor prostredníctvom prokurátora generálnej prokuratúry v rámci konania o opakovanom podnete podľa štvrtej časti prvého dielu zákona o prokuratúre.

Podľa § 31 ods. 1 zákona o prokuratúre prokurátor preskúmava zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, prokurátorov, vyšetrovateľov, policajných orgánov a súdov v rozsahu vymedzenom zákonom aj na základe podnetu, pričom je oprávnený vykonať opatrenia na odstránenie zistených porušení, ak na ich vykonanie nie sú podľa osobitných zákonov výlučne príslušné iné orgány.

Podľa § 34 ods. 1 zákona o prokuratúre podávateľ podnetu môže žiadať o preskúmanie zákonnosti vybavenia svojho podnetu opakovaným podnetom, ktorý vybaví nadriadený prokurátor.

Generálny prokurátor (v zastúpení prokurátora generálnej prokuratúry) preskúmal podanie sťažovateľky z 29. októbra 2010 postupom ustanoveným § 34 ods. 1 zákona o prokuratúre pre opakovaný podnet a o výsledku realizovaného prieskumu sťažovateľku upovedomil oznámením č. k. IV/4 Gn 951/14/1000-9 zo 16. februára 2014, v ktorého relevantnej časti uviedol:

«Po komplexnom preskúmaní vyššie uvedeného predloženého spisového materiálu konštatujem, že Váš opakovaný podnet neobsahuje žiadne nové, právne relevantné skutočnosti, ktoré by odôvodňovali potrebu začatia trestného stíhania, respektíve doplnenia predprípravného konania.

Zároveň konštatujem, že tak prokurátorka Okresnej prokuratúry Bratislava I, ako aj prokurátorka Krajskej prokuratúry Bratislava sa pri vybavovaní Vašej sťažnosti, respektíve Vášho podnetu v odôvodneniach uznesenia, respektíve v písomnom upovedomení Vašej osoby danou vecou v dostatočnom rozsahu zaoberali a jednotlivo, ako aj v súhrne sa dôsledne vysporiadali so všetkými významnými skutočnosťami, na ktoré opakovane poukazujete. S ich závermi sa v celom rozsahu stotožňujem a vzhľadom k tomu, že všetky vo veci vydané uznesenia, ako aj písomné upovedomenia Vám boli riadne doručené a máte

ich k dispozícii, vo všetkých podrobnostiach na ne odkazujem. Zároveň súhlasím s ich závermi, že predmetným vyššie podrobne rozpísaným konaním podozrivých osôb nedošlo k naplneniu zákonných znakov skutkovej podstaty prečinu zvyhodňovania veriteľa podľa § 240 odsek 1, odsek 2 Trestného zákona, ako ani prečinu poškodzovania veriteľa podľa § 239 odsek 1, odsek 4 Trestného zákona, respektíve iného trestného činu, ktorého zákonné znaky sú uvedené v osobitnej časti Trestného zákona.

K uvedenému dopĺňam, že povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní je vždy vyhodnotiť, či skutok, ktorý je popísaný v podanom trestnom oznámení napĺňa alebo nenapĺňa skutkovú podstatu niektorého z trestných činov z osobitnej časti Trestného zákona, čo aj bolo v danom prípade dôsledne vykonané. Ak by pri realizácii procesných úkonov nevyhnutných na objasnenie Vami oznamovaného skutku vyšli najavo skutočnosti, odôvodňujúce vznik podozrenia zo spáchania aj iného protiprávneho konania podozrivého, majúceho znaky iného trestného činu, ako Vami uvádzaného v trestnom oznámení, bolo by zákonnou povinnosťou týchto orgánov objasniť aj tento iný skutok a zákonným spôsobom o ňom rozhodnúť. V predmetnej trestnej veci však takéto poznatky z výsledkov predprípravného konania nevyplývali...

Z vyššie uvedeného vyplýva, že orgány činné v trestnom konaní zákonným spôsobom zareagovali na Vaše trestné oznámenie, respektíve na všetky Vaše s vecou súvisiace podania a procesným spôsobom preverili a zadokumentovali všetky Vami uvádzané relevantné skutočnosti vzťahujúce sa k predmetnému skutku.

Vaše názory na predmetnú problematiku v žiadnom prípade nemôžu byť zákonným predpokladom a určovacím faktorom pre začatie trestného stíhania, respektíve vznesenia obvinenia voči konkrétnej, Vami určenej osobe, respektíve osobám. Štát prostredníctvom svojich kompetentných a príslušných trestnoprávných orgánov nemôže v žiadnom prípade ochraňovať respektíve naprávať porušené subjektívne práva jednotlivca prostredníctvom noriem trestného práva. Uvedené trestné právo teda nemôže slúžiť ako prostriedok nahrádzajúci ochranu subjektívnych práv jednotlivých subjektov v oblasti súkromného práva. Kompetentní na riešenie sporov súkromnoprávneho charakteru sú primárne jeho účastníci a prípadne na základe ich vôle taktiež súdy v občiansko-súdnom konaní, prípadne iné orgány. Túto úlohu v právnom štáte nesmú bez naplnenia ústavou a zákonom

stanovených podmienok nástupu trestnej represie preberať orgány činné v trestnom konaní a vytvárať tak nerovné postavenie medzi jednotlivými účastníkmi a suplovať ich úlohy, prípadne úlohy iných orgánov.

Vyvodenie trestnoprávnej zodpovednosti vychádza z princípu subsidiarity trestnej represie a chápania noriem trestného práva ako prostriedku ochrany „ultima ratio“, čiže nástup aplikácie noriem trestného práva prichádza do úvahy až v poslednom rade ako dôsledok nemožnosti riešenia zásahu právnymi normami prednostne určenými na ochranu predmetných spoločenských vzťahov, respektíve ak ide o zásah natoľko závažný, že je z celospoločenského pohľadu vyžadovaný nástup pôsobenia trestnoprávných noriem ako krajného prostriedku.

S poukazom na všetky vyššie uvedené skutočnosti Vás upovedomujem, že Váš opakovaný podnet z 29. 10. 2014 ako nedôvodný odkladám, nakoľko neboli v postupe prokurátorky Krajskej prokuratúry Bratislava v konaní vedenom pod sp. zn. I Kn 630/14/1100 zistené prietahy alebo také porušenia zákona, na ktoré by bolo potrebné, alebo možné reagovať prijatím prokurátorského opatrenia. Prietahy ani porušenia zákona som nezistil ani v postupe a rozhodnutí prokurátorky Okresnej prokuratúry Bratislava I a vyšetrovateľa PZ z OR PZ v Bratislave I.»

Ústavný súd poznamenáva, že postupom generálneho prokurátora pri vybavení opakovaného podnetu sťažovateľky mohol byť porušený čl. 46 ods. 1 ústavy iba v tej časti, v ktorej je garantované právo na inú právnu ochranu, nie právo na súdnu ochranu. K tomu by však mohlo dôjsť iba v prípade, ak by sa prokuratúra uvedeným návrhom (posúdeným ako opakovaný podnet) náležite nezaoberala.

Ústavný súd vedomý si svojho postavenia nezávislého orgánu ochrany ústavnosti, pripomína, že nie je súčasťou sústavy orgánov činných v trestnom konaní a nepatrí mu preskúmať ich rozhodnutia a postupy, pokiaľ namietané porušenie zákonnosti nemá súčasne za následok aj porušenie základného práva alebo slobody. Inými slovami, dôvody prípadného zásahu ústavného súdu do výsledkov konaní uskutočnených kompetentnými orgánmi musia svojou intenzitou osvedčovať porušenie konkrétneho základného práva alebo

slobody. Podľa stabilnej judikatúry ústavného súdu má sťažovateľ právo len na to, aby jeho oznámenia, opravné prostriedky, resp. podnety boli vybavené, a k tomu podľa obsahu sťažnosti a jej príloh zo strany generálnej prokuratúry preskúmaním opakovaného podnetu došlo. V opačnom prípade by mohol ústavný súd neprípustnou ingerenciou, v rozpore s ústavou, zasiahnuť do už ustáleného a právne vymedzeného princípu deľby moci (I. ÚS 68/2012)

V danom prípade sťažovateľka nesúhlasí s postupom generálneho prokurátora, ktorý sa mal podľa jej názoru len formalisticky uspokojiť so zistením, že kompetentné orgány činné v trestnom konaní pri vybavovaní jej trestného oznámenia postupovali v súlade s ústavou a zákonom (predovšetkým s Trestným poriadkom). a to bez toho, aby sa dôsledne vysporiadali s podstatnými okolnosťami prípadu, ktoré podľa jej názoru odôvodňovali začatie trestného stíhania pre prečin zvýhodňovania veriteľa podľa § 240 ods. 1 a 3 Trestného zákona, resp. prečin poškodzovania veriteľa podľa § 239 ods. 1 a 4 Trestného zákona.

Z obsahu napadnutého upovedomenia ústavnému súdu vyplynulo, že prokurátor generálnej prokuratúry preskúmal dôvody, pre ktoré sťažovateľka napádala oznámenie prokurátorky krajskej prokuratúry, ako aj uznesenie okresného riaditeľstva PZ a uznesenie prokurátorky okresnej prokuratúry o sťažnosti proti uzneseniu okresného riaditeľstva PZ a nezistil potrebu začatia trestného stíhania alebo doplnenia predprípravného konania. Stotožniac sa s obsahom napadnutého uznesenia prokurátorky okresnej prokuratúry o sťažovateľkinej sťažnosti podanej podľa príslušných ustanovení Trestného poriadku a oznámenia prokurátorky krajskej prokuratúry o sťažovateľkinom podnete, vychádzal pri svojom prieskume zo zásady, že orgány činné v trestnom konaní musia rozhodovať na základe všetkých zistených dôkazov, nielen tých, ktoré dosvedčujú skutočnosti uvedené v trestnom oznámení. Závery vyvedené z vykonaných dôkazov, ako boli sformulované a opísané vyšetrovateľom v odôvodnení uznesenia okresného riaditeľstva PZ a prokurátorkou okresnej prokuratúry v uznesení o sťažnosti proti uzneseniu vyšetrovateľa

okresného riaditeľstva, na ktoré prokurátor generálnej prokuratúry v celosti odkazuje, sú podľa názoru ústavného súdu dostatočné a nesignalizujú zjavný omyl orgánov činných v trestnom konaní v právnom posúdení prípadu.

Vychádzajúc z obsahu napadnutého upovedomenia generálnej prokuratúry ústavný súd konštatuje, že generálna prokuratúra sa riadne zaoberala opakovaným podnetom sťažovateľky, preskúmala príslušnú spisovú dokumentáciu, ako aj postup okresného riaditeľstva PZ, prokurátorky okresnej prokuratúry a prokurátorky krajskej prokuratúry a v sťažovateľkinej veci prijala závery, ktoré možno z ústavného hľadiska považovať za ústavne udržateľné, keďže boli ustálené po vykonaní dokazovania realizovaného vyšetrovateľom okresného riaditeľstva PZ. Z napadnutého upovedomenia vyplýva, že generálny prokurátor sa stotožnil s právnymi závermi nižších prokuratúr, že konaním obchodnej spoločnosti Clios s. r. o. nebola naplnená subjektívna stránka označených trestných činov (t. j. úmysel), v dôsledku čoho zistené skutkové okolnosti prípadu neumožňovali pokračovanie v trestnom stíhaní, resp. vznesenie obvinenia proti konkrétnej osobe.

Ústavný súd už v rámci svojej rozhodovacej činnosti v obdobných veciach uviedol, že právo na vznesenie obvinenia a na trestné stíhanie inej osoby na základe podaného trestného oznámenia alebo na podanie obžaloby proti nej na súde prokurátorom nie je súčasťou základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (napr. II. ÚS 42/00, II. ÚS 238/02, III. ÚS 198/03). Oznamovateľ nemá ústavou zaručené základné právo, aby na podklade jeho trestného oznámenia bolo určité konanie kvalifikované ako trestný čin a aby bolo voči konkrétnej osobe vznesené obvinenie. Posúdenie, aké rozhodnutie je v trestnom konaní potrebné prijať, je vo výlučnej právomoci orgánov činných v trestnom konaní.

Právne závery ustálené generálnou prokuratúrou sú podľa názoru ústavného súdu odôvodnené postačujúco a účinky výkonu jeho právomoci v konaní vedenom pod sp. zn. IV/1 Gn 951/14/1000 sú zlučiteľné s limitmi sťažovateľkou označeného čl. 46

ods. 1 ústavy. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na ustálenú judikatúru, že pre ústavnú konformnosť odôvodnenia rozhodnutí súdov postačuje jasná a zrozumiteľná odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, pričom ani všeobecné súdy nemusia dať vo svojom rozhodnutí odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (III. ÚS 435/2013 a iné). Pri hodnotení dôvodov uvádzaných v upovedomení generálnej prokuratúry ústavný súd zohľadňuje aj skutočnosť, že odôvodnenie odpovede na podnet (opakovaný podnet) podľa zákona o prokuratúre nemusí spĺňať rovnaké náležitosti ako odôvodnenie rozhodnutia vydaného všeobecným súdom (m. m. I. ÚS 42/2012). Preto tvrdenia sťažovateľky, že orgány prokuratúry neodpovedali na všetky námietky uplatnené v jej podaní z 29. októbra 2014, nepostačujú podľa názoru ústavného súdu na záver o porušení základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy.

S ohľadom na uvedené i na obsah upovedomenia generálnej prokuratúry zo 16. februára 2015 a postup predchádzajúci jeho vydaniu ústavný súd konštatuje, že generálny prokurátor konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval v súlade s ich účelom a zmyslom. Jeho úvahy sú logické, legitímne a právne akceptovateľné, pričom realizovaný postup bol zákonný a ústavne konformný. Ústavný súd preto nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým postupom (upovedomením) generálnej prokuratúry a sťažovateľkou namietaným porušením základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Obdobne nebolo možné dospieť ani k záveru o porušení práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, keďže konaním generálnej prokuratúry nebola všeobecnými súdmi realizovaná žiadna súdna právomoc (m. m. III. ÚS 206/06, IV. ÚS 494/2014, III. ÚS 502/2014).

Pokiaľ ide o namietané porušenie čl. 2 ods. 2 ústavy, ústavný súd v zhode so svojou ustálenou judikatúrou uvádza, že uvedený článok ústavy negarantuje konkrétne základné právo alebo slobodu, ale patrí medzi všeobecné ustanovenia definujúce charakter Slovenskej republiky. V prípade sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy však ústavný súd rozhoduje vždy len o porušení konkrétneho základného práva alebo slobody zakotveného v druhej hlave ústavy, prípadne práva zaručeného medzinárodnými zmluvami o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Z uvedeného teda vyplýva, že porušenie iných článkov ústavy možno podaním individuálnej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy namietat len v spojení s namietaným porušením už konkrétne označeného základného práva alebo slobody (obdobne napr. II. ÚS 167/04, III. ÚS 300/06, III. ÚS 224/08). Keďže namietané porušenie označeného práva sťažovateľky (čl. 46 ods. 1 ústavy alebo čl. 6 ods. 1 dohovoru) zistené nebolo, nie je možné ani vysloviť záver o porušení už označeného základného ustanovenia ústavy.

Na základe uvedeného ústavný súd sťažnosť sťažovateľov odmietol už pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú. Keďže sťažnosť bola ako celok odmietnutá, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľky v danej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. mája 2015